

[Tinning]

siden i denne redegørelse, og som jeg nævnte kort i mit første indlæg. Ministeren siger, at man gerne vil være med til at yde 12,3 mill. kr. umiddelbart, altså noget, der nogenlunde svarer til det, der i betænkningen hedder fase 1. Selvfølgelig skal vi diskutere, hvor de 12,3 mill. kr. skal komme fra, men hvad der er lige så vigtigt, er at diskutere, hvor vi får pengene til fase 2 og til fase 3 fra, og det skal vi da diskutere, inden fase 1 bliver sat i værk. Der er på alt for mange områder alt for klare eksempler på, at man herindefra konstruerer et flertal og kaster sig ud i noget, hvorom man siger: så må vi se hen ad vejen, hvordan vi får lavet resten. Vi skal vide, hvordan man får pengene til fase 2 og fase 3. Ministeren lægger op til, at man kan støtte sig til den forventede stigning i tipsomsætningen og omsætningen på V 6-spil. Ja men det er jo næsten at fornærme folk, for i betænkningen har man påvist, at der fra 1972 til 1982 er sket en stigning på omkring 5 pct., det er altså fuldstændig grinagtigt. Derfor må vi have at vide fra ministeren eller andre, hvordan fase 2 og fase 3 kommer op at stå. For det særlige ved fase 2 og fase 3, altså det senere forløb, er, at det er dér, man går i gang med uddannelsesforanstaltningerne, med arbejdsmarkedsforanstaltningerne, med idrætsmedicinen, med idrætsforskningen, altså en lang række af de ting, som er helt afgørende.

Jeg mener også, der er behov for – om ikke nu, så i hvert fald senere – at få nogle helt klare kommentarer fra de forskellige idrætspolitiske ordførere om noget, som vi godt ved, nemlig at den kommunale støtte til breddeidrætten falder. Hvad vil man gøre ved det? En ting er, at man vil give eliteidrætten penge – og dér taler vi om de nævnte 15–30 mill. kr., måske 45 mill. kr. – noget andet, er at en tabel i betænkningen på s. 29 viser, at de kommunale tilskud til idræt er faldet med omkring 200 mill. kr. fra 1981- til 1982-budgetterne, og som vi, der kender til den siddende regerings fremfærd, ved, er det jo ikke blevet bedre siden. Vi er simpelt hen nødt til at vide, hvad man vil gøre ved det. Man kan jo ikke bare sige, at det er noget, kommunerne selv må klare, for jeg er enig med kulturministeren i, at der er grænser for, hvad vi skal forlange af idrætsorganisationerne, af skribenterne til denne betænkning. Jeg forstår godt, de har sagt, at dette ikke må ske

på bekostning af breddeidrætten – punktum, for skulle de sige ret meget mere, havde de nok haft problemer med at opretholde deres enighed. Men hvis vi herinde skal lave et eller andet i forlængelse af betænkningen – og det er stadig væk en god idé, synes jeg – så må vi da sikre, at breddeidrætten ikke bliver tabt ned imellem to mere eller mindre tågede formuleringer, hvis betydning ingen kan gennemskue. Vi er bl.a. i forlængelse af det, vi tidligere har rejst, simpelt hen nødt til at diskutere kommunal støtte til professionel idræt. Men vi er også nødt til at diskutere, hvordan vi kan sikre breddeidrætten, for den skal selvfølgelig sikres, samtidig med at der gives støtte til eliten.

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Først om breddeidrætten: jeg vil absolut give de ordførere ret, der har påpeget, at det er sparsomt, hvad der er blevet talt om breddeidræt i dag, men det hænger nok mest sammen med, at det ikke er på dagsordenen. Jeg vil bestemt ikke bestride, at der er en forbindelse mellem eliten og bredden, og jeg vil have meget lidt imod, at vi på et senere tidspunkt tog en diskussion i folketinget om breddeidrættens vilkår. Jeg beder om, at man venter en kende, bl.a. fordi der i øjeblikket sidder et udvalg, der arbejder med en eventuel revision af fritidsloven. Det har meget med breddeidrætten at gøre, og derfor var det rart at få den diskussion samtidig – man skulle jo gerne have noget konkret at diskutere – men jeg har bestemt ikke spor imod, at vi i folketinget snart, måske i næste samling, beskæftiger os med breddeidrættens vilkår.

Hr. Gade rejste nogle spørgsmål, og jeg må for det første sige til hr. Gade, at jeg synes, det er et fuldstændig rimeligt forbehold, man tager, hvis man siger: ja men vi kan da ikke støtte kulturministerens forslag, førend vi får at vide, hvad det så er, hun vil spare på. Det synes jeg er helt rimeligt, og det er heller ikke det, jeg angreb. Det, jeg angreb, var, at man med det samme styrer sig ud i at sige: nu skal der spares på det og det, når man rent faktisk ikke ved det. Man kan udmærket sige: det dér må vi sandelig først se, og det stoler vi nu ikke rigtig på osv., men jeg synes ikke, man selv kan udpege, hvilke